



AV och AN

Nr 20 oktober 2010 Utgivare: Avans Intresseförening

HÖSLAGET

FULLSATT

Samma gamla väder för 14:e året i rad! Sol och värme. Men man får stå ut även om det blir litet svettigt mellan varven. Avans egen skördemarknad har slagit rot på ett vis som inte ger något val, det är bara att fortsätta med arrangemanget. Ett samarbete mellan byns föreningar bildar en stabil organisation för framtiden.

Avan var fylld av människor och fordon, men det var en vänlig ton även om det kunde bli litet trångt ibland. En man från grannbyn hade ringt till Trafikverket och krävt att byavägen hölls ren från bilar och människor, han skulle nämligen flytta just på Höslagsdagen. Det är också ett mått på hur många besökare Höslaget drar. På kvällen var det stor fest vid Föreningshuset, också den begåvad med fint väder. Efteråt, fram på natten, kom en stormil och tälten vid Föreningshuset blåste bort. Dagen efter Höslaget kom hösten.

Insändare i Norrbottens Kuriren:
”En ros till kvinnan i turkos sommarklänning och med sin stora sanktbernhardshund Loppa under Höslaget i Avan i lördags. Hon visade sitt vänliga leende mot alla och utstrålade sommaglädje.”
Stenuddare



Årets Avabo

Esa Vuorinen är en man som inte hetsar upp sig första taget. Han lyssnar på vad folk säger och han tänker efter innan han svarar. Det rimmar inte riktigt med 2000-talets tidsanda, men är desto mer uppskattat. Mellan skål och vägg är han mer omedelbar, han kan vara rolig och han har mycket att berätta.

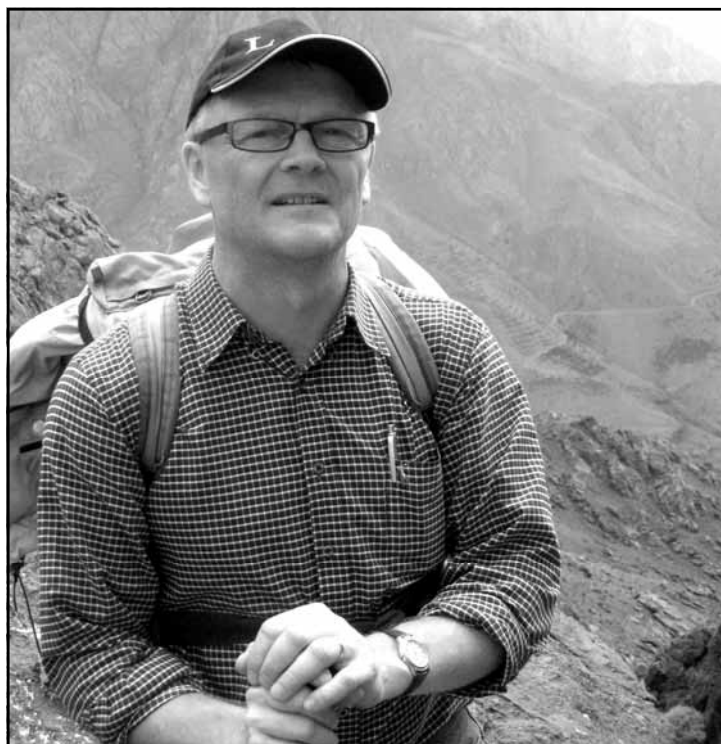
Vid årets Höslag blev Esa vald till Årets avabo och då kanske av andra skäl än lyssnandets och berättandes konst. Hans stora insats för Avan är ordförandeskapet i Avans Sportklubb där han utgör klippan och den fasta punkten. Han pantar tomglas och han skriver till kungen om bidrag för verksamheten, inget är för simpelt och inget är för fint. Esa är med andra ord en äkta idrottsledare.

Finskt ursprung

Som namnet antyder har Esa finskt ursprung, fast det hör man inte när han talar. Även om man som invandrare har ett stort ordförråd och kan grammatiken perfekt brukar det vara svårt att arbeta bort sitt hemlands själva ton i talet. Esas pappa lärde honom, när han som nioåring kom från Jakobsstad med familjen till Umeå, att finnar talar långt bak i munnen, ned i halsen, medan svenskar talar långt fram i mun. Detta tog Esa fasta på och nu har det gått så långt att han till och med uttalar sitt förnamn på svenskt vis. Annars har alla finska ord betoningen på första stavelsen.

Familjen

Vid universitetet i Umeå träffades Esa och Birgitta. Denna avaflicka kommer på sin pappas sida ur LarsJakupsa-släktet, en av de äldsta släkterna i byn och ordentliga avtryck finns också på mammans sida, Lundbergarna. Så Esa hamnade i en trygg miljö. Äldsta dottern Alma har universitetsutbildning i



Esa i Atlasbergen, Marocko

modern dans, en konstart om kännetecknas av hårt slit och 95 procent arbetslöshet. Så nu läser hon till läkare. Astrid är för tillfället i Spanien för ett halvt års studier i spanska. Hon är också en baddare på dans om ej på universitetsnivå. Minstingen, femåringen Mira, är champion på tvären och längden och av släktet Parson Russel Terrier. Det är henne som Esa, vintertid med pannlampa, släpar runt på i byn.

Yrket

Till vardags har Esa arbetat sedan 1981 vid Luleå Tekniska Universitet och sedan 1986 som lärare i materialteknik, speciellt metalliska material. Dels leder han grundkurser med 100-talet studenter, dels olika fortsättningskurser. Utöver undervisningen forskar han i att utveckla morgondagens stål. LTU har samarbete med många andra universitet och Esa är ofta ute i världen, inte bara i Europa, i anledning av sin forskning men även undervisning.

Idrotten

Redan i de första tonåren hade Esa nått sin resliga längd och kom som 14-åring att spela i Umeå IK:s divisionfyra-lag i fotboll. Som 17-åring gick han till Gimonäs. Där tog han Lars Lagerbäcks plats. Och tur var väl det för det svenska landslaget. Esa provade också på handboll och volleyboll.

Avans Sportklubb

Esas väg till Sportklubben gick genom korplaget i fotboll i slutet av 80-talet, ett lag som skördade framgångar i Bodenkorpen, men framför allt genom döttrarna och basketeten. Det fanns många flickor i byn, bollsporter för flickor startades och det landade sedan i basket av intresse-mässiga och lokalmässiga skäl. När Sune Bokvist efter många årtionden slutade som ordförande i huvudstyrelsen tog Esa över. Detta skedde runt sekelskiftet. Esa ser det som viktigt att alla är med i ASK oavsett förmåga och bakgrund. Upptagningsområdet beräknar han till 200 kvadratkilometer, även om det mest består av tallar.

Traktorparaden

I mitten av juli ordnade Pär Stenelund och Ingemar Jansson en traktorparad i Avan. Det fanns ett krav om att traktorerna skulle vara av 1969 års modell eller äldre. 36 sådana finns enligt uppgift i byn, varav 35 är stridsdugliga. Nu blev det inte så många ekipage denna första gång, men det finns all anledning att tro på en ökning till nästa sommar. I södra landsändan är dylika parader mycket vanliga.



Färden gick till Selet, där varje förare berättade sin traktors historia. Sedan bjöd initiativtagarna på fika med kanelbullar som närmade sig kvinnliga friidrottares 1-kilosdiskus i omfång.

Grälle

Den engelska Fergusson (TE), senare kallad "Grälle" är speciellt intressant. Den var först ut med hydraulik för olika redskap. Tidigare hade man kopplat på redskap på hjul som slårtermaskiner och hjulräfsor, men nu fanns specialanpassade redskap. Slårtermaskiner utan hjul och inte minst plogar. Det var ett stort framsteg som följdes upp av alla traktormärken. Fergusson såldes av Luleå Bil- och Ringcentral som låg i området mellan Badhuset och kyrkogården.

David Brown

När Vattenfall 1967 löste in laxfisket fick många råd att skaffa traktor. Ett vanligt köp var David

Brown. Firman som sålde märket hette And. Fisher och låg på Kungsgatan i Luleå. Odal Almkvist var försäljare och han öppnade så småningom eget tillsammans med Martin Arbro hemma i Björby, MO maskiner.

På 80-talet blev John Deere vanlig. Det var ett amerikanskt märke, som gjordes i Tyskland. Harry Stenman var tidigt ute med den. Bland många märken kan nämnas brittiska Fordson som var vanlig på 60 talet. Rune Bokvist hade en Fordson Major. Nuffield var också brittisk. Ragnar Sundberg ägde en sådan med lyftare för potatislådon framtill.

International såldes av Norrland Motors på delfinområdet, Volvo såldes av Lantmanna, men tidigare kanske av direktör Lindström vars företag hette Bil och Traktor, om han nu inte därvid appellerade till Volvobilens traktorliknande uppenbarelse. Ursus (björn på latin) gjordes i Gdansk i Polen, där den stora strejken Solidaritet, och frigörelsen inom östblocket senare kom att starta. Erik Johansson, Leif Sundström och Sten Lundberg är några som hade det märket.

Tidiga märken

Karl-Erik Sundström köpte alldeles efter kriget den amerikanska Chase. Han hade sett den på broschyr och den levererades till Norra i lådor. Det var bara att skruva ihop. Janihansha-Egon hade en Oliver som nu Jörsen äger. Den var med järnhjul, men Egon ändrade till gummi-hjul. Järnhjulen finns kvar, men de är svåråtkomliga. De har använts som armering när golvet i nya stallen göts. John Ekman ägde en Farmall modell 1927 med järnhjul, den har Leif Sundström och Pentti Makkonen nu.

Ska du klä av mig...

John Ekman köpte sin Farmall begagnad. Den lastades av vid Föreningshuset och John försökte veva igång traktorn, men den tände inte. Karl-Erik Sundström kom förbi och insåg att bränslekranen stod inställd på fotogen, så han tappade ur och ställde in på bensin, som man normalt startade med. När nu Ekman försökte dra igång blev det ett backslag och veven trasslade in sig i hängslena, varvid han brast ut: "Jö trauf do tens kle å me din djävul".

Ovan Ingemar och Pär Nedan Grälle



Bränder i Avan

Skräcken för bränder var stor i gamla tider och de medel som fanns att släcka bränder var primitiva. Försäkringarna var lågt satta, de täckte nog ganska sällan kostnaderna för att bygga upp nytt igen. Ändå misstänkte byborna ofta försäkringsbedrägeri bakom en brand. Men så var det nog sällan. I stället är det märkligt att Avan inte var utsatt för fler bränder innan centralvärmen blev vanlig. Det eldades hårt under vintrarna och särskilt de liggande piporna i Norrbottensgårdarna var en källa till oro, speciellt som ett tjockt lager sågspån oftast täckte golvet på vinden.

Det fanns länge en frivilligbrandkår i Avan. Från början en spruta, som fick dras för hand till brandplatsen och pumpas för hand. På LarsJåkupstomten mitt emot Jörs fanns ett litet hus för utrustningen. Senare kom en motordriven spruta, som kunde dras med hjälp av bil. "Stationen" fanns då i ena halvan av Titus Wallins dubbelgarage. Fortfarande finns där en bräda där varje man hade sin spik för utrustning. Initialer finns också inristade. PES för Per-Erik Sundström som var chef, RB för Rune Bokvist o.s.v.

Bränder

- Gamla skolan (Föreningshuset) inför skolstarten i januari 1913.
- Garveriet 1914, andra gången den 22 april 1938, då också Ekströms ladugård strök med.
- Ox-Axels mindre Norrbottensgård 1919 (nu gula huset på höger strax hand före Balingegränsen).
- Sonen Viking hade lekt med tändstickor.
- Helligården 1931 (mitt emot Lindströms) en stor tvåvåningsgård där det fanns ett bageri.
- Agne Holmströms i Hultet klockan sju på morgonen den 9 december 1933.

- Snickeriverkstan (låg då vid Signar Hammargren) den 25 jan 1934.
- Målarkalles stuga (mitt emot Greta Sundström) då Peter Andersson bodde där 1947.
- Arvid Sundströms ladugård i Hultet där djuren brann inne 1951.
- Odals Sandströms bostadshus 1955 i Hultet, på den plats Agne Holmströms nedbrunna hus stått.
- Julius Ströms Norrbottensgård (vid Åke Stenman i Stenudden) 1956.
- Anselm Petterssons (nu Bengt och Kjerstin Vesterberg) ladugård med djur 9 december 1961.
- Därutöver har ett antal uthus brunnit. Bland annat hos Träsk-Ida (Vesterbergs) 1927 på vägen mot Alviksträsk och hos Fredrikssons i Sandnäset. 1948 brann kvarnstallet vid Åkerbäcksbron. Avans brandkår räddade själva kvarnen. 1974 stod Åke Fabricius och tittade ut över Starra i ett grandiost åskväder och ser när blixten slår ned i en av hans lador. Ladan formligen exploderade och bräder flög åt alla håll. Det var ingen direkt idé att tillkalla brandkåren.

火

Inget jämfört med attentatet mot Flamman

Vid ett tillfälle brann ett uthus hos Spont-Greta i Stenudden. Hon grät uppgivet, men sonen Fridolf tröstade henne: "Åt jer heken nä jämfört ve när Flamma bränn".

Utbildning av brandmän i Nederluleå socken



Terrängmästare

När det brann hos Agne Holmström 1933 var det Hjalmar Nordström som tillsammans med en annan ung man från byn som skulle dra sprutan försedd med hjul upp till Hultet. Hjalmar var Nederluleås bästa junior i terränglöpning och i den konkurrensen kroknade hans kamrat ganska snart, så det kom på Hjalmars lott att ensam springa med vagnen. Utrustningen var för klen för att kunna hindra branden och efteråt när alla återvänt hemåt satt Agne på en spark och begrundade bedrövad de rykande resterna av sin bostad.

Budbärare

När Garveriet brann andra gången sprang grannen från Norrigården, Paul Hammargren, runt byn för att båda upp folk. Han bultade på fönstret och skrek "det brinner hos garvarn". Mannarna bildade sedan kedja och langade hinkar med vatten från älven.

Assuransspruta

Efter en brand ökade alltid benägenheten att köpa en brandsläckare, oftast en Primus. Namnet betyder "den första" (hjälpen). Släckaren var konformad, kanske 70 cm hög, man skulle dra ut ett bleck och sedan stöta den hårt mot golvet. Något slags gas gav tryck åt skummet. En enklare spruta var assuranssprutan, med vilken man pumpade vatten genom en slang. Sprutan dög alldeles utmärkt till att kalka vägarna i fusena.

Minnen från Avan

Helena bodde tvärs över landsvägen. Från farstun som också innehöll ett skafferi, kom man in i det lilla köket med järnspis i det vänstra hörnet rakt fram och en kökssoffa vid fönstret till höger mot landsvägen. Framför soffan stod ett bord med ett par enkla stolar. På väggen till höger om spisen hängde en stor världskarta och till höger om den en liten väggbokhylla som satt högt upp. Till vänster om spisen stod en vedlår och vid järnspisen mot väggen rakt fram fanns en köksstol.

Mellan vedlåren och väggen mot farstun var dörren in till kammaren. Därinne möttes man av dagsljuset från det stora fönstret med utsikt ner mot älven i norr och hennes barndomshem Norrigårn. Till vänster stod järnsängen med höga gavlar, där hon sov gott om nätterna när inte värken satte in, eller oron. Till höger om dörren när man kom in i kammaren hade hon en rejäl stor kamin som hon eldade i innan hon la sig. Hon hade haft det bra där i många år. Hon bodde bara några meter från det ställe där hon fötts och växt upp. Hon hade goda grannar och syskonbarn. Hon hade en god vän i Ester Sundström, som tittade in till henne ofta.

Men hon bar på en stor oro. När värken, hjärtastman och stelheten satte in som värst ökade den. Hur skulle det gå i framtiden? Hon hade ju inga barn. Vem skulle vilja ta hand om henne när hon inte orkade längre? Skulle det bli ålderdomshemmet? Nej, det var en olidlig tanke. Det var tur för henne att hon bodde granne med affärn. Men hur länge skulle hon orka stiga upp och klara sig själv? Ibland kom hennes hälsa och framtid på tal bland kunderna inne i affärn och det var väl kanske inte alltid så välmentade frågor. Så fort det hände fick hon bråttom hem. Hon blev nervös och måste lägga armen om ryggen när

värken var besvärligast och gå med käppen i den andra handen. Hon skyndade sig. Hon stod inte ut med det hjärtlösa talet om framtiden.

Tant Helen hade den där hyllan på väggen vid kökssoffan. Den satt högt upp och det stod några böcker och album i den. Sexåriga Anna-Greta brukade snegla på de där böckerna och albumen för hon tänkte att det kulle vara spännande att se i dem. Men varje gång hon frågade blev det nej. –Inte idag, en annan gång när vi har tid skall vi



göra det.

Men en kväll sa tant Helén plötsligt ja när hon sneglade upp mot hyllan som vanligt. De satt där tätt i soffan när bladdringen började. Där fanns fotografier av alla möjliga bekanta bybor och tant Helén pekade ut den ena efter den andre. Hennes man Johan Almqvist såg stiligt ut på ungdomsporträttet och tant Helén hade också varit ung en gång, det kan man ju förstå. Fast hon var väldigt olik sig. Inte alldeles kritvit i håret som nu med bara en liten, liten tunn knut i nacken. Och inte alls lika rund och mjuk och inte med ett blårandigt vardagsförklä på sig. Alla unga damer på bilderna hade långa kjolar och mörka knäppta blusar och puffärmar och ibland spetskragar. Men när hon kom till porträttet av en stiligt ung man i i finkostym och påstod

att det var Nils Nordström, då måste Anna-Greta protestera. Nej, det kunde hon då rakt inte tro på, att det där var farbror Nils. Det måste vara någon annan. Men tant Helén stod på sig.

Hon hostade lite då för hon var lite förkyld den här kvällen. Vad trevligt det var att sitta bredvid henne här vid köksbordet i värmen och prata i lugn och ro. Tant Helén gjorde sig alls ingen brådska idag utan tog god tid på sig, flickan slappande av och hade i sin lycka helt glömt tid och rum när det knackade på dörren. Det var pappa som kom för att hämta henne. Men hon hade inte tid nu. Nu när äntligen det där albumet kommit ned från hyllan och de hade så trevligt. –Var en snäll flicka nu och följ med pappa, så får du komma hit i morgon så skall vi titta färdigt då. Tant Helén stod vid spisen och log och vinkade adjö. Hon stod där och såg vänligt på dem. De visste inte än att det skulle bli sista gången som de såg henne i livet.

Nästa morgon efter frukosten stod hon vid tant Heléns dörr och knackade. Hon stod där bra länge. Men ingen öppnade. Det var konstigt. Hade hon kanske missförstått? Vuxna säger ibland saker som de inte menar. Tant Helén hade kanske glömt. Hon cyklade iväg till Gun istället och lekte hela förmiddagen och glömde alltihop. De cyklade till faster Ida. Då ringde Ester Sundström och flickorna lyssnade.

I natt... i sängen. Hon fick sluta... somna in... Men nog vare väl skönt att hon fick slippa... Tack och lov... slapp bli alldeles orkeslös... huvaligen... nog var det ju bäst... joo... jo men visst... Hellegu... jo.

Utdrag ur berättelse från början av 1950-talet skriven av Anna-Greta Hofvenstam, dotter till Alex och Aina Andersson, moster till Ninna Hal-

Buskspel



BUSK SPEL

Årets Buskspel begåvades med ett gudomligt väder och ett flera timmar långt omväxlande scenframträdande. Av skilda skäl arrangerades inte Buskspel och Höslaget på samma dag i år, men avsikten är att det normalt skall vara så. Inte heller fanns storspelmännen Jan och Alf Hågedahl med, men Alf har varit här tidigare under vintern och arrangerat individuell dragspelskola och det får räcka med det.

Redan på torsdag började ängen ovanför Nykall fyllas med husvagnar och fram på lördagen var den mycket väl besatt. Ett hundratal personer följde lördagens framträdande och detta blev av fin buskspelskaraktär. Ett par dragspelade kvinnor menade att det var en bra blandning mellan sjötunga walewska och korv med makaroner. Mes-tadels låg standarden tämligen högt, ungefär som ugnstekt gös.

Vid några tillfällen fick Victor hoppa in som visserligen fantasilös, men mycket taktfast bas. Det var helt enkelt Pär Stenelunds traktor, en Bolinder Munktell modell anno dazumal. Tuff, tuff, tuff...



Smått och Gott

Baron Samuel Gustaf Hermelin

BYGDER bröt han
VÅGAR röjde han
BERG öppnade han

Detta kan man läsa på hans byst i Hermelinsparken.

Fotot visar Hermelins hus i Avan, som låg på älvbrinken nedanför den nuvarande skolan. Det flyttades senare till Tullgatan i Luleå, i norra hörnan mot Skeppsbrogatan, mitt emot Läroverkets länga (som inte längre finns).

Sommarcafé

”Om du tror att man kan boka bord här, då har du kommit till fel ställe”. Så stod det på en skylt vid sommarcaféet vid Föreningshuset. Nej, här slår man sig ned där andra sitter och får en trevlig pratstund. Caféet har varit öppet i sex veckor med var sin vecka för AnnMarie Granbrant, familjen Andreasson, Johanna Gunneriusson/Lisa Anttila, familjen Korak och två veckor för Jenny Sundström med kompisen Mimmi.

101 barn i Avanskolan

I Avanskolan, som är tänkt för cirka 65 elever, går det i år 101 barn, 16 i förskolan, i genomsnitt 15 i årskurserna 1 till 5 men bara 6 i sexan. När den gamla skolan för drygt 20 år sedan stängdes var elevantalet också runt hundra och den siffran har hållit i sig genom åren.

Fjärrvärme

Centrala Avan har under sommaren sett ut som om en jättemullvad varit i farten. I själva verket har Jörsen, Tommy Andersson, grävt kulvertar för distribution av värme från ett minivärmeverk. Han har byggt en panncentral för eldning av flis. Anläggningen skall betjäna Tommys egna fastigheter inklusive sädestorcken, men även skolan och några bostadshus. Än så länge, det kan bli fler kunder med tiden.



Lutande skylten i Avan

Under ett par år har Byautvecklingen i Avan inför Höslaget försökt få Tekniska Knuten vid Luleå kommun att rätta upp den stora skylten om förbjuden ankring vid färjstället. Den lutar betänkligt framåt och utgör ingen vacker syn för alla de som kommer till byn med färjan. I slutet av augusti i år kom så en skåpbil och en stor traktor och inalles tre man. På mindre än en minut rätade traktorföraren upp skylten med skopan och sällskapet åkte nöjt vidare. De hann inte mycket längre än upp i backen innan skylten sakta började säcka ihop igen.....



Trampande tranor

Den fridlysta tranan har under våren dansat av sig vid Hornborgasjön, men på hösten trampar den i ett antal upp till 150-200 runt på sädesfälten i Avan för att få föda. Det finns då ingen möjlighet att rädda skörden allrahelst som de granna (men skrånande) fåglarnas spillning är riklig. Med tillstånd

från Länsstyrelsen har odlarna i Avan under eftersommaren satt upp ett antal gasolkanoner i syfte att hålla tranorna borta. Något annat sätt finns inte.

De gula fälten

Rybsodlingarna i Avan har blivit mycket uppmärksammade och matoljan, produkten, har gjort entré på Operakällaren och den har förärats kronprinsessparet. Vem kunde tro det. Försäljning sker till butiker, restauranger och oljan säljs på marknader och som presenter. Signar Hammargren och Tommy Andersson är de enda rybsodlarna i Norrbotten. Den ljusa sommaren ger grödan goda odds och på ett år kan det i bästa fall bli upp till 1000 liter rybsolja. Odlingarna utökas, men en del problem finns att hantera. Ett är rapsbaggen och ett annat flockar om hundratals flyttfåglar som äter fröna. Än så länge är detta ett komplement till övrig odlingsverksamhet och rybsen är dessutom bra som växlingsodling.

Sportklubbens årsmöte

Vid årsmötet för Avans Sportklubb, som hölls i slutet av augusti, blev Esa Vuorinen omvald som ordförande. Ny ledamot blev Anna-Carin Sundkvist i en styrelse som i övrigt består av Marika Vesterberg, Tommy Andersson, Mats Fabricius, Joel Karlsson och Jan-Erik Nordström.

Strandrensarna

Titus



Tretton strandrensare med förman iklädda smorda läderstövlar

I slutet av sommaren kom strandrensarna. Av de miljontals stockar som under sommaren flottats efter Luleälven hade en del vid hårda vindar och vid högvatten hamnat efter stränderna och uppe på land. Dessa skulle nu återbördas till älven för färd ned till sorteringsstället i Södra Sunderbyn. Avans unga pojkar gömde sig i snåren och hörde med rysningar strandrensarnas svordomar över ungdjävlar som hade spikat ihop flottor av det bästa timret. Men rensningen var för karlarna en lättsam avslutning på flottningen och människans ankomst till byarna firades längre tillbaka med stora fester.

Flottaren var romantiserad, men arbetet var i själva verket mycket hårt och farligt. Det var alltid några som miste livet. 1941 omkom tre flottare vid Boden och efter ett par månader hittades en av dem i Avans laxfiske. Särskilt betungande var flottningen i bäckar och åar, där det var viktigt att ta vara på vårflodden med arbete nästan dygnet runt som följd.

Före vägarnas och lastbilarnas tillkomst var älvarna den perfekta transportvägen. I Luleälven kom flottningen igång på 1800-talet och tog riktig fart vid ångsågarnas intåg på 1880-talet för att pågå till 1977. På 30-talet nåddes toppen av nedflottade volymer och då var i hela landet 50000 personer sysselsatta, de flesta i Norrland.

Avverkningen skedde på vintern, timret fraktades ut till de isbelagda älvarna och varje stock var märkt med ägare och vad den skulle användas till, virke, pappersmassa ... I Sävast fanns från 1871 ett skiljeställe, där timret sorterades upp och buntades. Bogserbåtar drog sedan månghundrameterslånga timmerbuntar förbi Avan till Bergnäset där man gjorde havsbuntar. Det var liv och rörelse på älven.

Skiljestället i Sävast grundades upp och efter mångåriga bråk, inte minst från Avans by och laxfiske, flyttades skiljestället 1934 till Södra Sunderbyn. Där fanns möjlighet att ta hand om elva miljoner klampar. Tala om logistik. Som mest arbetade 250 män i tvåskift.

Häromdagen kom min särbo Lydia på besök och hon hade våra sju barn med sig. Dessutom följde två av hennes kvinnliga kompisar med. Med mig och Elliot blev det tolv hundar. Pirayerna var mycket livliga och bet bland annat av sladden till husses hörslinga och så pinkade de på mattes persiska matta. Gott gry. Jag har varit litet orolig för underhållet, men det verkar som om alla ungar blir placerade, ett par till och med i Norge och Finland. Så blir det när man har fina gener.

Elliot som skall vara så tuff var helt paralyserad. Som en saltstod parkerade han sig i ett hörn och till slut fick vi stänga in honom i ett sovrum. Sju pirayor och tre damer blev för mycket. Och han skall vara champion! Det är ofattbart att han fått så många rosetter.

Husse och matte har röstat i skolan. Det var en del mutter, för hur man än röstade skulle det bli någon från Stockholmstrakten som fick makten. Husse tycker att det är dags för ett nytt bondetag, det är ju snart 100 år sedan sist. Matte å sin sida retade upp sig på att Sverigedemokraterna kom in i Riksdagen och ställde till det. Senare på kvällen blev stämningen bättre. Husse kom på att han gått ned ett kilo under veckoslutet. Alltså. Han hade trott att han skulle gå upp två kilo, men han gick bara upp ett.

Titus

